

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Η ΠΡΟΒΑΤΙΝΕΣ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Από πρωί - πρωί, από χαραυγή Θεού, έβγαινε ή γρά (γρηά) Γαρεμφαλίτσα κάθε μέρα

Έπαιρνε τή ρόκα και τις προβατίνες της...

όσο ήτανε ο καιρός καλός για να βοσκήση τις προβατίνες της (προβατίνες) έξω μακριά στ' άμπελοχώραφά της, κλώθοντας τή ρόκα της κι' αφήνοντας τὰ ζώα της να βοσκολογάν έδω κι' εκεί, στα ξένα δηλαδή τ' άμπέλια και τὰ ύποστατικά.

Κι' αυτή ή «άζουδη» καθότανε εκεί σ' ένα πεζουλάκι κι' έγνεθε, κι' έγνεθε, κι' όλο έγνεθε—ώχου και πότε θα τελειώση και αυτή ή έρημη δουλειά!...

Και κουνούσε τὸ κεφάλι της και μιλούσε με τή ρόκα της: ή δουλειές δέν άποσώνουνε!

— Μέρα θγαίνει, μέρα μπαινεί κ' ή δουλειές δέν άποσώνουνε!

Κι' άμολητές ή προβατίνες, επί τούτω, όπου θέλανε πηγαινάνε. Στα ξένα πάντα χτήματα.

— Άφου όλα τ' άμπέλια είναι του Θεού! Μά δέν ήσαν όλα του Θεού. Ήσαν και του... Κουκουδάκη.

Έπιανέ την ο γείτονάς της μιά, έπιανέ την δυό, έπιανέ την τρείς στ' άμπέλι του, μά την τετάρτη δέν ύπομονεύτηκε και πάει κοντά της θυωμένος με φωνές, σηκώνοντας τὰ χέρια του ψηλά, άγριος και άναμαλλιασμένος.

— Ούλοι οί διαόλοι να σε πάρουνε, γρηά-πατάτα, του διαόλου, που θα μου χαλάσης τὸ άμπέλι μου!

Η γρά Γαρεμφαλίτσα κλώθει, κλώθει, δέν σηκώνει τὸ κεφάλι της. Κάνει πως δέν άκούει, πως δέν καταλαβαίνει, καθόλου δέν γροικά...

Κι' όσο αυτήνη δέν γροικά, τόσο σκυλιάζει ο Κουκουδάκης ο Μανούσος.

— Για σε τὰ λέω, γρά τσιτωμένη, δέν άκούς; Για σε, που έβαλες τις προβατίνες σου και βοσκούνε κάθε μέρα στο άμπέλι μου... Διάλε το' άπολυμάρες σου κι' αν σου τση ξαναβρω!... Άν δέν πατήσω τὸν ένα σου τὸν πόδα και να σύρω σου τὸν άλλονε, να σε ξεχαχάλισω...

— Μά δέ γροικάς, γρηά στριγγλάρα;

Τίποτοι ή γρά Γαρεμφαλίτσα!... Σκυμμένη στη ρόκα της άπάνω, με τή μύτη χωμένη στην τουλούπα, τραβούσε την «άμπελωνέ» (στριμμένο νήμα) κι' έκανε τ' άρδάχτι κάτω-κάτω να γυρίζη, να γυρίζη γρήγορα με τὸ σφοντύλι του, σαν να χόρευε κι' αυτό, εύχαριστημένο, γιατί φούσκωνε σε κάθε γύρισμά του με τὸ νήμα ή κοιλίτσα του, έστριβε-έστριβε ή γρά Γαρεμφαλιά τὸ μάλλινο τὸ νήμα, σαν να μην ήτανε εκεί μπροστά της ο Μανούσος και σαν να μην έφώναζε, μαλλώνοντας, με μιά δυνατή φωνή, που άκουγότανε έως άπάνω στη «μαδάρα»...

— Μά δέν γροικάς, γρηά-στριγγλάρα!... Να μην έντρεπόμενα θα έρχόμενα να σε κοπανίσω σαν λινάρι!

Μά ή Γαρεμφαλίτσα ούτε σηκώνει από τή ρόκα της τὰ μάτια της... Γροικά;... «Γρωζή» (τρελλή) είναι να γροικά:

— Γιαέ, άνθρωπος εκείά!... Έλα, γρέ, κακιά γραούνα έλα, να τση θγάλης απ' τ' άμπέλι μου, γιατί μά τὸ ναις, θα ν' έρθω να σ' άλευροκωλήσω κάτω δω στο πάσπαλο (σκόνι).

Τσίτα τση γρηάς τ' αυτί στα λόγια του Μανούσου, και καρφωμένα τὰ μάτια της στης ρόκας την τουλούπα, ούλα τ' άκουγε ή «γρᾶ» κι' άς έκανε πως δέν άκούει. Μά ο τελευταίος λόγος σαν και να της καλοφάνηκε.

— Άκουσα καλά, έλεγε μέσα της, ή μη και να μην άκουσα καλά;

Ο Κουκουδάκης ζύγωσε από κοντά... ή ζεστή άναπνοή του,

Η γρηά είχε χάσει τή μύτη της μέσα στην τουλούπα.

Τὰ χέρια του τή γγίσανε σχεδόν και που έβγαινε μαζί με τις φωνές που έκανε, έφθανε ως τὸ πρόσωπό της και τὸ ζέσταινε άχνά.

— Έλα, γιατί θα ν' έρθω, μά τὸν δίκαιο Θεό, να σε... να σε... να σε βροντήσω κάτω!

Τότε ή Γαρεμφαλίτσα σήκωσε τὰ μάτια της από τή ρόκα, ξεχώσε τή μύτη της μέσα από την τουλούπα και χτυπώντας τή γροθιά της άπάνω δυνατά στο γόνα της, είπε στον Μανούσο Κουκουδάκη:

— Τὸ λές μά δέν τὸ κάνεις... Τὸ λές μά δέν τὸ κάνεις!

Σαν να πιάσαν τώρα και του γέρο-Κουκουδάκη τὰ μάνιτα και ή φωνές. Άντρειώθηκε μπροστά της, στάθηκε περήφανος:

— Λω, ιδέ μωρέ ή παληογρέ, και πεισματικά μου κάνει!

Η Γαρεμφαλίτσα όμως όλο και χτυπούσε τὸ γόνα με τη χούφτα της.

— Τὸ λές μά δέν τὸ κάνεις! Κάνε το ντέ, άφου τὸ λές!...

Πιο μεγάλοι θυμοί τὸν πιάσανε τώρα τὸ γέρο-Μανούσο. Άνασκουμπωνεται κι' αυτός κι' άρπάζει τή γρέ-Γαρεμφαλιά από τις μασκάλες και της δίνει μιά. Άλλου πήγε ή ρόκα της κι' άλλου πήγε τὸ άρδάχτι και τὸ σφοντύλι της πήγε άλλου.

Γλύστρησε όμως κι' έπεσε μαζί κι' ο Κουκουδάκης.

Αυτό ήθελε κ' ή Γαρεμφαλίτσα. Άπλωσε τὰ χέρια της έτοιμη να τὸν άγκαλιάση. Ηθελε παιχνίδια ή γρηά. Ένα φιλι γεροντικό, μά γεμάτο φωτιές και λαύρες είχε άνθίσει στα χείλη της.

— Φίλα με, Κουκουδάκη, φίλα με!

Μά συνήρθε ο Κουκουδάκης. Πήδησε άπάνω, έφτυσε στον κόρφο του και τῶθαλε στα πόδια φωνάζοντας:

— Φτου!... Φτου, τή στριγγλό-γρηά!... Πήγε να με κολάση, άνάθεμά την, τήν παμπόνηρη! Δοξασμένο τ' όνομά σου θε μου που με γλύτωσες από δαύτη... ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Τὸ έβαλε στα πόδια ο Κουκουδάκης.